Szeretném papírra vetni azt a rengeteg szépet és jót, amit a Koszta suliban kaptunk, de talán lehetetlen mindent felsorolni. Itt tudtuk meg, hogy mit is jelent, ha az embernek igaz barátai vannak, itt kaptuk meg az első jó és rossz jegyeinket, itt éreztük meg, milyen izgulni egy mindent eldöntő felelés előtt, és itt lettünk az iskola kapuit szorongva átlépő kis elsősökből magabiztos „majdnem felnőttek”. Míg alsóbb évesként vágyakozó szemekkel figyeltük a ballagó nyolcadikosokat, sikítva és nevetve próbáltunk elbújni a maszatos bolondballagó diákok elől, most ránk vártak mindezek.

A gála estéjére mindenki kicsit nosztalgikus hangulatban érkezett, szemünket törölgetve néztünk az elmúlt nyolc évünket a kivetítő pergő képsorain. Majd egy dallal köszöntük meg a minket tanító pedagógusoknak a nyolc év kitartó munkáját. Azután az előre megírt gondolatainkat, az osztályfőnökünk kezében tartott időkapszulába dobtuk, hogy 5 év múlva, az első osztálytalálkozónkon vissza tudjuk olvasni a jövőképünket, és azt, hogy mit szeretnénk elérni. Majd a gála lezárásaként tanárainkkal közösen táncoltunk és köszönetünk jeléül egy-egy virágot adtunk át.

Ezután lovaskocsira ültünk, és gitárkísérettel jártuk a várost, hogy dalokkal búcsúzzunk tanárainktól. Az este folyamán rengeteget nevettünk, és ha csak egy pillanatra is, de elfelejtettük azt a sok kihívást és a búcsú fájdalmát, ami ránk vár.

Másnap mindannyian felöltöttük legbolondosabb öltözékünket, és őrült sminkekben szaladtunk végig az iskolánkon. Ezután gyorsan átöltöztünk az ünnepi ruhánkba, és már kezdődhetett is a díszebéd. A szépen megterített asztal mellett ülve, miközben Igazgató Úr pohárköszöntőjét hallgattuk, igazi ünnepeltként érezhettük magunkat.

Szombaton elérkezett a nap, amelyre hónapok óta készültünk. A lányok gyönyörű frizurákkal csinos ruhákban, a fiúk a legszebb ingükben és gondosan beállított hajjal érkeztek meg az iskolába. Mindannyian fájó szívvel vártuk ismerőseinket, rokonainkat, nehéznek tűnt felfogni, hogy ma vagyunk utoljára kosztás diákok. A nap folytatásaként a hetedikesek vállunkra akasztották a tarisznyákat, ezzel kívánva sok sikert az elkövetkezendő éveinkhez. Ezt követően utoljára körbejártuk iskolánkat. Sokszor a sírás kerülgetett minket, miközben néztük a sok jó barátot, akiket itt kell hagynunk. Ünnepélyes és felemelő pillanatok következtek a tornateremben. A búcsú pillanatát tovább nehezítette Igazgató Úr beszéde, a hetedikesek kedves szavai, a búcsúbeszédek és versek. Itt került sor a már hagyománnyá vált Koszta-díjak átadására is. Majd egy színes lufieső zárta mindannyiunk nagy napját. Ezután szétszéledtünk, de szívünkben örökre őrizni fogjuk egymás és az iskolánk emlékét!

Ballagási képek

Fekete- Nagy Hanna 8. b osztályos tanuló